10.6.2025 DE TERUGKEER VAN EEN, DIE SPOTTE MET HETGEEN HIJ NIET BEGREEP

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> Tue, Jun 10, 10:32 PM (5 hours ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

DE TERUGKEER VAN EEN, DIE SPOTTE MET HETGEEN HIJ NIET BEGREEP

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> Tue, Jun 10, 10:45 PM (5 hours ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

HOOFDSTUK III

DE TERUGKEER VAN EEN, DIE SPOTTE MET HETGEEN HIJ NIET BEGREEP

IN gelijken toestand vertelt een andere overgegane over zijn leven aan gene zijde. Hij keerde tot mij terug door een gesprek, dat wij samen, kort voor zijn heengaan, over het leven na den dood hadden gevoerd. Gerhard was een kennis van mij, dien ik zoo nu en dan eens ontmoette en die koetsier bij een begrafenisonderneming was. Ik was op een kerkhof geweest en bij den uitgang ontmoette ik hem, daar hij iemand naar zijn laatste rustplaats had gebracht. Hij wenkte mij reeds van verre toe, om tot hem te komen. Na het gewone gesprek van den dag en vragen naar wederzij dsche familieomstandigheden, vroeg hij mij: „Ik heb gehoord, dat je aan gekke dingen doet, is dat zoo?"
Ik voelde terstond waarheen hij wilde en vroeg: „Gekke dingen, zeg je? Wat bedoel je daarmede?"
„Nu ja, ik bedoel dat spiritisme, doe je daaraan?"
Ik glimlachte en vroeg: „Is het gek, daaraan te doen? Weet je wat spiritisme is en beteekent? Je denkt toch niet dat het een soort sport is?"
„Ik weet het niet," zeide hij, „maar je hoort er zooveel van vertellen. Ik heb er geen verstand van en vind het belachelijk, maar hoorde, dat je door de dooden teekende en schilderde."
Duidelijk voelde ik zijn sarcasme, maar ging er niet op in.

„Houd je de menschen voor den gek?” vervolgde hij. „Is dat
nu werkelijk waar wat je zoo hoort vertellen? Ik geloof er
niets van. Ik zal je eens wat zeggen,” sprak hij en keek mij
daarbij aan.
Ik peilde hem intusschen en toen ik den toestand, waarin hij
verkeerde, voelde, moest ik hardop lachen. Hoog boven mijn
hoofd op den bok gezeten, in dekens gewikkeld, de zweep in
zijn rechter hand, ging hij verder: „Waarom lach je? Weet
101
je nu reeds wat ik wil zeggen? Is het bedriegerij? Dat dacht
ik wel.”
Ik gaf geen antwoord en liet hem uitspreken, het was ook
zoo grappig!
„Dood is dood,” zeide hij en zag mij scherp in de oogen. „Je
weet wat ik doe, iederen dag ga ik met de dooden om, maar
geen één, die zijn mond open doet. Hoe kan zoo’n dood
lichaam nu spreken? De dooden moet je laten rusten. De
menschen, die daaraan doen, zijn — hij wees met zijn hand
naar zijn voorhoofd — gek.” Daarbij schoot hij in een schaterlach.
„De menschen weten zich niet meer te vermaken;
het wordt zeker zoo saai hier en dan zoeken ze naar wat
anders. Dus je wilt zeggen, dat de dooden door je teekenen?”
Hij grijnsde en zag mij aan, alsof hij medelijden met mij had.
„Ben je uitgesproken?”
„Ja, meer weet ik niet.”
„Heel goed, dan zal ik je antwoorden. Je bent geen slechte
kerel, maar je weet van deze dingen niets af en je moet er
niet mee spotten. Je bent een spotter van de allergrootste
soort en een dom mensch. Je lacht over iets, wat je niet kent
noch begrijpt en waarvan je den oorsprong en waarheid niet
kunt peilen. Dat doen veel menschen en het pleit niet voor
hun persoonlijkheid. Ik vraag je: Zie je aan mij, dat ik gek
ben? Ben ik anders dan vroeger? Zie ik er als een krankzinnige
uit? Nu, geef eens antwoord?”
„Neen,” zeide hij, „ik zie niets bijzonders aan je.”
„Nu dan, ik schilder en teeken door de geesten. Dus door
menschen, die op aarde zijn gestorven en toch leven. Zij komen
tot ons terug en maken door mij de mooiste schilderstukken.
Je weet, dat ik nooit heb geschilderd en dat ik dat
niet kan. Trouwens, wanneer ik die stukken ontvang, dan
weet ik niet eens, dat ik het doe.”
„Het is voor mij een raadsel,” zeide hij, „een groot raadsel.
Toch ben je veranderd.”
„Dat denk jij, maar ik ben niet veranderd, in niets. Alleen
ben ik iets wijzer geworden omtrent het groote probleem:
102
dood. Heusch, Gerhard, je moet daar niet zoo mee spotten.”
Hij was blijkbaar nog niet overtuigd en zeide: „Wees nu eerlijk
met mij: geloof je nu werkelijk, dat het waarheid is?
Nogmaals, dood is voor mij dood. Er is zeker niet genoeg

kermis op de wereld, dat gedoe kunnen wij er nog net bij
hebben."
„Dat gedoe?"
Hij voelde, dat ik mij ergerde, maar ik zeide: „Heb je zin in
lezen?"
„Ja, zoo nu en dan lees ik wel eens."
„Dan raad ik je aan om de werken te lezen, die over het
spiritisme handelen, daar is reeds veel over geschreven en
dan zul je wel anders gaan denken."
„Heb jij die dan ook gelezen?"
„Ik heb weinig gelezen, maar ik zie de geesten."
„Wat zeg je?" vroeg hij verwonderd, „Zie je ze?"
„Ik zie en hoor ze," ging ik rustig verder. „Ik ken hun leven,
omdat ik hun leven zie en ik hoor ze tot mij spreken."
Dit was hem te machtig. „Maar je doet daar toch niet aan?"
„Waaraan? Wat bedoel je daarmee?"
„Nu ja, dat tafeldansen, zooals die anderen."
„Welke anderen?"
„Doe nu niet alsof je mij niet begrijpt, je voelt wel wat ik
bedoel."
„Zijn geesten geen geesten, is inwerking geen inwerking?
Maar daar begrijp je niets van. Datzelfde tafeltje, waar je
om lacht en dat je gedoe noemt, heeft vele moeders en vaders
en kinderen getroost en met elkander verbonden.

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> Tue, Jun 10, 11:02 PM (5 hours ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

Maar wanneer
de menschen er niets van weten, spotten ze er mede.
Hoe de geest zich ook manifesteert, geesten zijn geesten en
een dood is er niet. Jij zegt, dat er geen één zijn mond open
doet en dat is de waarheid, maar zou dat ook kunnen? Dat
doode lichaam zal ook niet spreken, maar het is het geesteslichaam
en dat leeft eeuwig. Nogmaals, je bent geen slecht
mensch en een goed huisvader, maar van deze dingen moet
je af bleven, als je er niets van weet."
103
„Doe je dan niet aan séances, of hoe heet dat?"
„Gedoe," zeide ik en zag hem nu op mijn beurt scherp in de
oogen en wachtte af, wat hij zou zeggen.
„Nu ja, nu bedoel ik het ernstig, ik weet er immers niets

van?”
„Ja,” hervatte ik het gesprek, „ik heb op dat gebied heel wat
beleefd. Je zult het niet kunnen gelooven, maar wanneer het
je interesseert, kom dan maar eens bij mij, dan kun je mijn
schilderijen, die de geesten door mij hebben gemaakt, bekijken.”
Hij gaf daar geen antwoord op, maar zeide: „Als ik daar
ben — en hij begon opnieuw te spotten — dan zal ik het je
komen vertellen.”
„Wat wil je me dan vertellen?”
„Dat ik leef en dan zal ik kloppen, zóó,” en hij stompte eenige
malen met zijn zweep op het voertuig en riep: „klop, klop,
klop” en schaterde het uit. Ik beheerschte mij, hij voelde,
dat hij te ver ging en vroeg mij:
„Ben je kwaad?”
„Op jou niet; menschen die zoo spreken zeggen mij niets.”
„Dat kan ik mij indenken,” zeide hij, „maar ik vind het
griezelig.”
„Zoo, vind je het griezelig? Weet je, Gerhard, wat ik griezelig
vind?”
„Wat dan?”
„Dat spotten van jou over de dooden.”
„Wie spot er nu meer, jij of ik?” Scherp kwamen zijn woorden
eruit en hij ging verder: „Iederen dag zien we nieuwe
gezichten, maar geen één zegt er wat.”
„Begin je weer van voren af aan?”
Hij was niet te overtuigen, hoe ernstig ik het ook meende.
Toch gaf ik mij zoo maar niet gewonnen en zeide tot hem:
„Vergeet niet, dat wanneer die wekker binnen in je weigert,
je als een spotter dat leven binnentreedt. Hoe spoedig kan dat
niet geschieden? We zijn menschen van een seconde en dan
sta je met beide beenen, zooals je nu bent, in de eeuwigheid,

diep ongelukkig. Ik denk, dat je dan dat spotten wel zult
laten.”
Hij zeide niets, zag voor zich uit en maakte zich gereed om
te vertrekken. „Kijk, daar heb je mijn menschen. Ben je
kwaad?”
Ik schudde van neen en hij riep mij nog toe: „Houd je goed
kerel en geluk met de geesten.” Ik hoorde hem maar half,
want ik was teveel in gedachten. Wat een spotter! Zoo werd
er over het heilig spiritualisme gedacht en den spot mee gedreven.
Geen slechte kerel, maar onkundig van de groote
waarheden. Zoo had ik hem nog nooit leeren kennen. Dood
was voor hem dood en van spiritisme wist hij niets af. Men
moest de dooden laten rusten, het was het oude liedje. Ik
vond het droevig.
Al die groote geleerden, die zich hadden opgeofferd, waren
zeker ook gek! Ik kende Gerhard reeds jaren, maar zag hem
haast nooit. Een prachtig gesprek, dacht ik, maar hij is niet
te bereiken; hij wil niet bereikt worden. Hij kent den dood,

maar de dood zal voor hem „dood” blijven. Hoe eenvoudig
was het voor hem om niet anders te gaan denken; zoo denkende
leefde men het gemakkelijkste. Een .kerel als een boom
en toch, wat is de mensch wanneer hij zoo spreekt? Zij lachen
over hun eigen domheden. „Nog nooit had er één zijn mond
geopend!” Voor hem niet, maar ook voor al die andere begrafenismenschen
niet, die er zooals hij over dachten. Dagelijks
ging hij met de dooden om; zij waren zijn vrienden en
hij was er niet angstig voor, want hij kende ze. Ze waren
dood, maar hij kende den dood niet, al bracht hij het overschot
naar zijn laatste rustplaats. Beenderen konden niet
spreken, hoe eenvoudig was het. Aan een ander en eeuwig
leven dachten zij niet. Griezelig was alles, wat met het spiritisme
en de dooden had te maken en toch was het spiritisme
het heiligste, door God aan den mensch gegeven. Arm spiritisme
! Maar eens zullen ook hen de oogen worden geopend,
doch eerst aan gene zijde. Zij zullen zien, hooren en voelen,
dat ze eeuwig leven. Nog steeds was de dood een verschrik-
105
king en zaaide hij leed, smart en ellende. Hij strooide de
menschen zand in de oogen en zij stonden op kerkhoven te
schreien en waren gebroken. Zij wisten niet beter, maar ze
wilden ook niet beter weten. Ze bleven doof, blind en gevoelloos.
Het leven, dat in het stoflichaam een bestaan had geleid,
keerde naar de eeuwigheid terug. Dan steunde het van die
zijde de menschen, die zich er mee wilden verbinden. Hoe
dankbaar moest de mensch zijn voor al dat schoone. Het
spiritisme had niets met den duivel te maken. Hier waren het
hun vrienden en geliefden, die tot hen terugkeerden, om hun
te zeggen, dat zij leefden en gelukkig waren. Kon den mensch
iets heiligers worden gegeven? Ik kende een spiritisme, stralend
als een zon, zuiver als het eeuwige leven zelf was.
Geen moment zou . ik er aan hebben gedacht, dat Gerhard
zoo spoedig zou overgaan. Veertien dagen later was de dood
tot hem gekomen. In één slag was hij weggevaagd, ver weg
van vrouw en kind. Het monster dood had ook hem getroffen.
De spotter leefde thans in het leven na den dood. Ik
schrok, toen het mij werd medegedeeld. Hoe wonderlijk zijn
Gods wetten, waarvan men nog zoo weinig wist. Het was,
alsof men hem had geroepen en gezegd: „Kom vriend, zie
en neem waar, zie of gij dood zijt, of er een eeuwig leven is.
Neem waar, gij mensch der aarde, hier valt niets te verbergen;
hier zult gij u zelf leeren kennen. Zie en voel aan, dat
het eeuwige leven in u is.” Duizend gedachten warrelden door
mijn hoofd. Het was toch wel merkwaardig, maar het verheugde
mij, dat ik nog met hem daarover had gesproken.
Daaraan zou hij zich kunnen vastklampen, aan dat simpele
nietszeggende gesprek, vol van sarcasme en spotternij. Nog
hoorde ik het geklop van zijn zweep, dat daar als een kloppen
zou zijn op zijn zielewoning, net zoolang totdat hij zou ontwaken.

Ik wist, dat hij leefde. Wat zal hij opkijken, dacht ik,
wanneer ook hij ziet, dat hij leeft.
Over zijn ziekte hoorde ik het volgende. Eenige dagen voelde
hij zich niet goed, 's Morgens had hij een opgezette keel en
106

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> Tue, Jun 10, 11:17 PM (5 hours ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

's avonds reeds was hij gestorven. Het kon niet vlugger. Hij
was uit het bekende het onbekende binnengetreden. Hoe zou
hij zich voelen? Nu zal ik hem wel spoedig zien, dacht ik,
want hij zal mij komen bezoeken, zooals Jeanne en Priester X
hadden gedaan en vele anderen, die ik op aarde had gekend.
Maar zou hij de kracht, die daarvoor noodig is, bezitten?
Ik twijfelde er aan, want hij was nog niet zoo ver. Door mijn
reizen, die ik met mijn leider door uittreding had mogen
maken, wist ik, dat men liefdekracht moest bezitten, wilde
men zich op aarde kunnen manifesteeren. Daarvan zou hij
wel weinig of niets weten. Zijn gesprek met mij zou hij zich
herinneren, want niets gaat er van het aardsche leven verloren,
wanneer men dat andere leven binnentreedt. Ik bad
voor hem en wachtte af, maar hij kwam niet. Eerst maanden
later kwam hij op de séance, waaraan ik als medium verbonden
was, door en gaf hij een kort bericht van zijn leven.
Ik vond het vreeselijk jammer, dat ik er dien avond juist niet
was, daar een ernstige zieke mij opeischte. Den volgenden
dag ontving ik dit bericht:
„Zeg maar aan Jozef, dat ik het ben, hij noemde zijn naam
en ik zou hem wel herkennen." Ja, ik kende hem en vond
het eigenaardig, dat hij niets over ons gesprek had gezegd.
Nu zal ik hem wel spoedig zien, dacht ik, maar het duurde
nog een week en eerst op de volgende séance kwam ik met
hem in verbinding. De menschen, die mede aanzaten, waren
allen intellectueelen en kenden den eenvoudigen koetsier
niet. Dit nam tevens alle gedachten aan telepathische beïnvloeding
bij zijn doorkomen weg, toen zij later hoorden, dat
ik hem kende. Dit was een bewijs, dat hij leefde, maar ik was
verwonderd, dat ik zoolang moest wachten, want wanneer
hij tot mij ware gekomen, zou ik hem immers kunnen waarnemen.
Doch mijn leider zeide, af te wachten en ook hiervan

zou ik de bedoeling te weten komen.
De week daarop ging ik als gewoonlijk naar mijn vrienden om te séanceeren. Men sprak over de laatste zitting en ook over hem, waarvan zij weinig of niets begrepen. Wij zaten
107
nog niet aan, of ik nam hem waar, iets waarover ik zeer verheugd was. Toen ik had plaats genomen stond hij naast mij. Ik concentreerde mij echter niet op hem, maar stelde mij als steeds op mijn leider in en wachtte af wat zou geschieden.
Eindelijk werd ik met Gerhard verbonden en ik vroeg: „Ben
' je het werkelijk, Gerhard?"
„Ja, kerel, ik ben het. Ik leef, Jozef, ik leef."
Ik dacht aan ons gesprek. Daar stond hij, de spotter! Zijn hoofd was gebogen, ik voelde een diep en heilig ontzag, zooals dat in hem lag. Hoe menschelijk was dit weerzien, hoe grootsch. Ik voelde den ernst van het leven in hem, hij was wakker, stond open voor alles wat leefde. Hoe ben je veranderd, dacht ik.
Gerhard was overgelukkig. „Voel je me, Jozef?"
„Ja," zeide ik. Ik voelde dat hij zijn hand op mijn schouder legde. Er kwam in mij een zacht maar intens gevoel van hef de, rein en zuiver gegeven, dat diep uit het hart van een mensch opwelde, die het leven had leeren kennen. Het beurde mij op en het streelde mij, zoodat ik mij heel gelukkig voelde. Veel kon er niet gesproken worden, doch den geheelen avond stond hij naast mij en bleef in mijn omgeving. Maar in gevoel waren wij één; ik voelde hem, hij voelde mij. Ik zag, dat hij alles wat geschiedde nauwkeurig waarnam, terwijl naast hem een andere intelligentie stond, die van tijd tot tijd tot hem sprak. Van zijn leven hoorde ik echter niets, toch had ik hoop, dat Gerhard nog door zou komen, maar dit geschiedde niet, zoodat de avond voorbij ging, zonder dat G. gesproken had. Vreemd, dacht ik, waarom zegt hij niets? Zou hij zich ons gesprek niet meer herinneren? Maar dat was toch niet mogelijk; niets ging immers verloren. Eenigszins teleurgesteld ging ik huiswaarts. Ik concentreerde mij voortdurend, misschien, zoo dacht ik, zie ik hem thuis en zal hij met mij spreken. Maar ook dat gebeurde niet. Ik vroeg aan Alcar, waarom Gerhard niet meer met mij, of door het kruis of bord had gesproken. Een week daarvoor was hij toch ook doorgekomen? Waarom nu niet en waarom niet hier in mijn
108
eigen omgeving? Doch Alcar zeide: Vind je dit alles vreemd?"
„Ja» Alcar, ik vind het vreemd; hij kan toch tegen mij spreken?"
„Dat zou hij ook gaarne hebben gewild, maar het was niet mogelijk. Onze wetten zijn geen aardsche en ons leven is anders dan dat van jou. Zijn tijd is er nog niet. Begrijp dit goed, in alles is leiding, ook hierin. Wacht geduldig," zeide Alcar tot mij, „hij zal terugkeeren en je veel van zijn leven aan deze zijde vertellen."

Ik aanvaardde, ik kon hieraan immers niets veranderen, maar ik bleef het vreemd vinden. Van Gerhard hoorde en zag ik een tydlang niets meer. Ik bad veel voor hem, doch ook daarmede hield ik op, na twee volle jaren te hebben gebeden. Niets, niets had ik meer van hem gehoord, noch gezien. Dat begreep ik niet, ik kon het niet verklaren. Als de één naar de aarde kon terugkeeren en verbinding ontving, waarom hij dan niet? Het was toch zoo eenvoudig. Hoe gaarne wilde ik weten, hoe hij zich voelde en hoe hij daar was aangekomen, maar om Gerhard lag en bleef een geheimzinnig waas gehuld.

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> Tue, Jun 10, 11:25 PM (4 hours ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

Eenige jaren gingen er nu voorbij. Ik dacht niet meer aan hem; andere kwesties namen mij teveel in beslag. Maar op den middag, toen ik aan het tweede hoofdstuk van dit boek bezig was en de geest Jeanne even moest ophouden, omdat een broeder mij gaarne wilde spreken, zag ik Gerhard, die mij kwam bezoeken. G. zeide: „Ik mag je zeggen, dat ik hier ben. Zie je me, Jozef?” De meester zegt, dat ik je goeden dag mag wenschen en dat ik na de zuster van mijn leven mag vertellen. Wist je dat al?”
„Neen,” zeide ik, „ik wist het nog niet.”
„Als de zuster gereed is, dan mag ik beginnen. Ik ben zoo gelukkig, Jozef! Tot straks!”
Doch Alcar zeide: „Dat wist je wel, want het is je eenige jaren geleden gezegd en thans is dat oogenblik gekomen. Wij hebben alles zoo geleid, omdat wij wisten, dat dit eens zou geschieden. Nu is het zoover.”
109
Ik boog mijn hoofd diep en begreep het. Daaraan had ik niet meer gedacht. Voor mij zag ik een geestelijk net, waarvan alle draden vooraf berekend en in elkander gevlochten waren, waarvan wij aardsche menschen niets weten en ook niet zouden kunnen weten. Ver, heel ver zagen de geesten vooruit^ wanneer zij dat wilden. Voor mij was het een les en het leerde mij tevens, dat ik mij gerust in alles kon overgeven. Ik voelde een diep ontzag voor dit groote probleem. In alles lag de heilige leiding. Zij, die op aarde hadden geleefd en

aan gene zijde voortleefden, kenden geheimen en waarheden, die voor ons aardsche menschen verborgen bleven, totdat ook wij dat leven zouden binnentreden. Dan eerst gingen wij in al die geheimen over. Dan waren problemen en wonderen geen problemen en wonderen meer, daar leerden wij de waarachtige werkelijkheid kennen. Zij, die voor ons waren heengegaan, leefden in dat machtige leven achter den sluier, die voor hen was opgelicht, zij hadden zichzelf en dat leven leeren kennen. Mij werd de waarheid geopenbaard, dat weten en wijsheid van den geest is. Daarvoor boog ik mijn hoofd en gaf mij gewillig over. Gerhard vond ik zeer opgewekt. In zijn stemgeluid lag geluk, wat diep in mij natrilde. De geest van Jeanne ging verder, was spoedig gereed en nam afscheid van mij.

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> Tue, Jun 10, 11:28 PM (4 hours ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

Daarna wachtte ik af, totdat G. zou komen.
Toen ik den volgenden dag voor mijn schrijfmachine had plaats genomen, behoefde ik niet lang te wachten. Reeds in den morgen had ik Gerhard waargenomen. Hij nam rechts van mij plaats; links stond mijn leider Alcar, die alles leidde. Gerhard had tranen in de oogen. Wat was hij veranderd! Geen woord kon hij spreken; hij keek slechts omhoog, zooals ik duidelijk zag, alsof hij God om kracht vroeg voor dit gebeuren. Gerhard zou dus een gedeelte van dit boek moeten vullen. Ik wachtte af, totdat hij zou gaan spreken. Daar, waar Priester X en Jeanne hadden gestaan, stond hij nu, de spotter! Hij, die dacht dat alles onzin was. „Je moet de dooden laten rusten," ik hoorde het hem nog zeggen. Doch ik wilde daar nu niet aan denken en ik maakte mij dus geheel vrij,
110
opdat hij mij zou kunnen bereiken. Ik moest een geest ontvangen, een mensch, die op aarde had geleefd, dien ik kende, zag en voelde. Hij stond naast mij, groot, krachtig, jong en schoon. Zijn oogen straalden en om hem heen lag een prachtig licht. Nog waren wij niet verbonden, maar ik voelde hem al dichter en dichter tot en in mij komen.

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com>

Tue, Jun 10, 11:44 PM
(4 hours ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

Ik wist, hoe dat geschiedde.
Om als schrijvend medium te kunnen dienen, moet
de geest zich geheel kunnen verbinden, tenminste thans en
op deze wijze, want er waren nog andere mogelijkheden.
Gerhard kwam in mij, in gevoel waren wij één. Ik werd in
zijn leven opgetrokken en nu ging hij spreken. Zijn gesprek
voelde ik door mij heengaan en op hetzelfde oogenblik werd
het door mij vastgelegd. In gevoel was ik telkens daar, waarover
hij vertelde. Onder het schrijven beleefde ik alles, voelde
zijn strijd, leed, smart en geluk en zijn liefde in mij. In dezen
toestand mocht ik niet te lang blijven, omdat ik het niet zou
kunnen uithouden. In veertien dagen werd dan ook dat deel
van het boek vastgelegd. Doch in alles werd over mij gewaakt.
In dien tijd leefde ik in gevoel in de sferen, doch ik
moest tevens mijn aardsche bestaan doorleven en was steeds
weer met aardsche menschen in verbinding, die mijn hulp
noodig hadden. Ik leefde dus in dien dubbelen toestand, totdat
het boek was vastgelegd.
Nu voelde ik mij leeg en kon aan niets meer denken, wat
aan de aarde toebehoorde, maar een intense iiiwerking kwam
in mij, zoodat ik de stilte van hun leven voelde. Zoo aanstonds
zal hij wel beginnen, dacht ik en ik had goed gevoeld,
want ik hoorde Gerhard zeggen: „Zoo, daar ben ik, eindelijk
wat kalmer! Ik was wat zenuwachtig, maar van louter geluk.
Daarbij komt, dat ik mij op mijn aardsche leven moet instellen,
wil ik je een duidelijk beeld van al mijn belevenissen
kunnen geven en dat is niet zoo eenvoudig, want ik ben er
vol van. Ik dank Onzen Almachtigen Vader, Jozef, dat mij
dit is gegeven en toegestaan. Ik, de spotter, die dacht, dat de
beenderen niet zouden spreken, de eenige waarheid die ik
tydens ons gesprek heb uitgesproken.

Ik ben het niet ver-
111
geten, het ligt woord voor woord in mij. Maar nu, beste kerel,
ben ik gelukkig, doch eerst vraag ik je om vergiffenis. Hoe
heb ik met jou en het heiligste aan de menschen gegeven,
den spot gedreven. Ik geloofde niet aan een eeuwig leven
en dood was voor mij dood. Wat heb ik het beroerd gehad,
maar nu ligt al dat verschrikkelijke achter mij. Hoe heb ik
aan mijzelf gewerkt! Het zwaarste werk was mij niet te veel,

toen ik wist en aanvaardde, dat ik op aarde was gestorven.
Ik geloofde niet, dat ik dood was, maar daarover straks. Doch ik sta eerst aan het begin van mijn eeuwigen trip en toch heb ik grond onder mijn voeten. Waarlijk, Jozef, ik sta op vasten bodem, ik kan er niet in weg zinken. Waar ik op sta, dat is blijvend, ik heb het beleefd en mijzelf ervoor moeten afleggen, geheel moeten afleggen. Voel je wat het beteekent, jezelf te moeten afleggen? Dat heb ik eerst moeten leeren, want ik kon het niet. Er is mij niets geschonken. Niets voor niets, zegt men op aarde, maar aan deze zijde leer je dat eerst goed beseffen. Ik ben er gekomen, maar hoe! Je zult het hooren, ik zal je alles, alles vertellen tot aan dit oogenblik, het schoonste voor mij in al dien tijd, dat ik hier leef.
Hoe heb ik er naar verlangd en wat voor een weg heb ik moeten bewandelen! Hoe verschrikkelijk is het stuk, dat ik heb afgelegd. De menschen zullen het niet gelooven, maar geen duim word je aan deze zijde geschonken. Hier moet je alles verdienen, met je geestelijk bloed betalen, doch wanneer je zoover bent gekomen, dan is er geluk, dan ben je en voel je je gelukkig en het is gebeurd, althans tot daar,-waar je bent aangekomen, want we gaan steeds verder, steeds omhoog. Je bent dan gelukkig omdat je het leven begrijpt, omdat je leeft en voordien levend dood was. Je leert niet alleen het leven op aarde begrijpen, maar het ontzagwekkende dat in het Universum leeft.
Ik praat en denk nu anders, dat hoor jé zeker; ik ben veranderd. Er is in al die jaren heel wat gebeurd en ik heb geleerd om anderen niet meer uit te lachen. Dom was ik, heel dom. Dat zijn allen, die hetzelfde doen. Ik was gek,
112
Jozef, maar niet gij of die anderen, die het spiritualisme kennen en het als religie aanvaarden. Het is heilig, heilig! Wie daar op bouwt, bouwt geen luchtkasteelen, doch hij werkt aan zijn eeuwige woning. Eerst hier leerde ik dit begrijpen.
O, hoe heb ik alles kunnen uithouden; woord voor woord nam ik alles terug, zoodat ik dacht er in te zullen stikken. Doch ik deed het, hoe moeilijk het ook voor mij is geweest. Ons leven is natuurlijk, valsche natuurlijkheid kent men alleen op aarde, omdat de mensch de natuurkrachten, die in ons zijn, niet kent, niet voelt en niet wil zien. Die onnatuurlijkheid bracht mij in een vreeselijken toestand, in een toestand van waanzin, zoodat ik dacht gek te worden. Ik wilde niet aanvaarden' wat men mij zeide, want het kostte mijn geheele persoonlijkheid. Het ging echter om mijzelf, om mijn zieleheil en toen ik dat eindelijk begreep, aanvaardde ik. Maar het kostte veel kracht en inspanning, omdat ik mezelf kende noch begreep. Alles zou anders geweest zijn, als ik mij van het eeuwige leven had overtuigd en reeds op aarde daarin overgegaan was. De mensch op aarde kan zich dit alles niet voorstellen, dat moet men beleven en ze zullen het

beleven, maar eerst aan deze zijde. Niemand zal hieraan ontkomen, die leeft zooals ik op aarde leefde. Hier zullen zij dat leeren en zullen de spotters ontzag krijgen voor dat, wat ze bespotten. Ik zie omhoog en heb reeds lang om vergiffenis gevraagd, die ik ook heb ontvangen, omdat God liefde is. Nu ken ik dat groote onbekende, dat, waar ik eens naar wees toen ik je tartte en uitlachte. Ik moet er niet meer aan denken, maar hoe dom en klein was ik!

Heel lang geleden heb ik dit aanvaard, maar het is niet zoo eenvoudig, om je het eeuwige leven eigen te maken. Heerlijk is het, grond van eeuwige substantie te voelen, een wereld te kennen, waar je nooit wakker behoeft te worden en waar de stilte des geestes je vertroetelt, zooals de moeder haar kind. Waar je niets dan licht ziet en het eeuwig zoo zal blijven en je alleen ontwaakt voor nog hoogere en schoonere sferen, die op je wachten, wachten op ieder kind dat zich
113
een kind Gods wil noemen.

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> Tue, Jun 10, 11:46 PM (4 hours ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

Sferen, die je toelachen, waar je in opgenomen wordt en waar God over je waakt, steeds waken zal. Daarin werd ik gewekt door de liefde van de zusters en broeders. Toen ik wist en zag dat er geen verdoemenis bestond en nooit heeft bestaan, toen boog ik mijn hoofd, diep, heel diep voor Onzen Vader. Toen ik voelde dat ik leefde, eerst toen kon ik dat en stuurde mijn innig gebed ten hemel en bad ik, zooals een kind van God behoort te bidden. En ik, die over de dooden lachte, mag nu van mijn eigen leven aan deze zijde vertellen. Had jij je zooiets schoons kunnen indenken? Ik niet, maar je ziet, ook dit wonder zal geschieden.

Stil is het hier, Jozef; ik ken die stilte. Het is de stilte van den geest, van hen die voor je werken, die je geestelijk voedsel geven, die je beschermen en de menschheid willen overtuigen van een eeuwig voortleven. Hier in de sfeer der aarde, waar nooit rust is en die ook niet gevonden kan worden, vind ik geestelijke rust, de rust van den geest, van het hoogere wezen. Ik kom uit de eerste sfeer tot je en daar zal ik voorloopig

blijven, nog heel lang.
Nu zullen wij beginnen:

einde

eens kunnen horen, want de muren houden haar geschrei tegen. Ik heb je nu astraal met haar leven verbonden. Je hebt dus geestelijk gehoord hoe ze innerlijk lijdt. Nu beleef je de werkelijkheid."
„Merkwaardig is dat, ik hoorde haar toch als op aarde."
„Doordat ik mij op haar leven instelde, kwamen wij met haar leven tot het geestelijk contact. Ik stelde mij echter op vele zieken in, maar niet allen zijn op dit ogenblik onrustig. Ik wil je de waarachtige bezetenheid verklaren, waarvan de ziekte van deze vrouw een voorbeeld is."
De arme vrouw schreeuwde van smart. Ze lag daar als een hoop ellende. Haar haren waren kortgeknipt en ze keek woest uit haar ogen.
Het was een tengere, nog jonge vrouw.
„Zij is bezeten, Alcar?"
„Ja, André. Deze vrouw is een krankzinnige. Toch zouden we haar kunnen helpen, want het astrale wezen is uit haar aura te verwijderen. Ze zou dan vrij zijn van haar ellende en aan een ander eigen leven kunnen beginnen. Over haar toestand is heel veel te vertellen, maar ik wil je eerst met haar leven verbinden, opdat je haar ziektegeval leert kennen."
André voelde, dat zijn meester hem met de zieke verbond. Hij daalde in dit leven af en ging toen waarnemen. In haar zag hij een astrale persoonlijkheid. Het was een vreselijk monster en dit wezen had haar in zijn macht. De vrouw was volkomen in dit wezen opgelost. André hoorde zijn meester nu zeggen:
„Ik zal je nog dieper met haar leven verbinden, want hij overheerst het dagbewustzijn. Je komt eerst dan tot de eigenlijke persoonlijkheid van deze mens. De vrouw leeft nu als een gevangene in haar organisme.
55
André daalde nog dieper in deze vrouw af. Nu voelde hij weer een andere toestand; de vrouwelijke persoonlijkheid sprak tot zijn eigen bewustzijn. Hoe diep is deze vrouw in zichzelf weggezonken, dacht hij. Waarin leeft ze eigenlijk? Mijn hemel, waar is haar dagbewuste ik?
Hij ging nu in haar leven over. Deze vrouw was zeer gevoelig. Hij nam haar gevoelsleven over. Nu begreep hij, dat alle krankzinnigen media waren. Wie gevoelig was kon men bereiken, maar de ongevoeligen waren voor de astrale wereld afgesloten. Had zij haar mediumschap verkeerd gebruikt? Het aanvoelen van haar leven vond hij zeer merkwaardig, doordat hij in haar leefde. De demon leefde eveneens in haar organisme en kon zichzelf nu niet meer bevrijden. Dit dierlijke wezen was in de aura van de vrouw verward geraakt, hun levens waren volkomen tot eenheid gekomen. Het was een vreselijk gezicht.

Hoe was dit mogelijk? Wat had deze vrouw toch gedaan om in zo'n
266
toestand te komen? Had ook zij op aarde eenzelfde taak als hij en was deze geest soms haar geestelijke leider? Of had dit dierlijke monster haar te gronde gericht? Vele vragen kwamen er in hem op nu hij deze beide wezens in één lichaam kon waarnemen. Hij vond het afschuwelijk en intens droevig. Voor dit probleem kon hij geen woorden vinden. Hij voelde thans, dat zijn meester hem in diens eigen bewustzijn terugtrok. Onder het afdalen had hij haar schreeuwen niet gehoord. Nu drong dit ineens tot hem door. Hij rilde en beefde van al deze ellende. Het was onmenselijk.

„Heb je haar leven kunnen volgen André?"

„Ik heb haar aangevoeld, meester, zoals ik mijzelf aanvoel, want ik keerde in mijn eigen toestand van sensitiviteit terug. Ik dacht, dat ook zij een medium was. Is dat juist?"

„Hoe kom je daarbij, André? Ze is zeer gevoelig, maar geen medium. Toch bracht de sensitiviteit haar in deze toestand. Maar je hebt niet datgene waargenomen, waarvoor je in haar afdaalde en je hebt niet kunnen zien hoe ze in werkelijkheid is. Weet je niet, wat haar schreeuwen betekent?"

„Neen, Alcar, ik heb mij daar eigenlijk niet eens op ingesteld."

„Dan moet je opnieuw in, haar leven afdalen, André, om de verklaring hiervan in je eigen leven op te nemen of je begrijpt niets van haar ziekte en dat is noodzakelijk."

André daalde weer in de zieke af. Nu stelde hij zich op haar gevoelsleven in. Haat en hartstocht, die zijn eigen denken en voelen overschreeuwden, kwamen hem tegemoet. Het geweld leerde hij kennen.

Dat geweld leefde in deze zieke. Wat dit betekende begreep hij reeds want hij kon haar duidelijk in haar gedachtenleven volgen en aanvoelen. De arme vrouw wilde zich van de demon bevrijden, maar het was haar niet mogelijk. In haar eigen lichaam lag ze als een gevangene opgesloten en niemand kon haar helpen. Ze wilde het monster niet in zich hebben, wan,t het lichaam behoorde haar toe. Ze was zich volkomen bewust van wat ze deed, maar in het dagbewustzijn was zij krankzinnig. Men begreep dan ook haar schreeuwen niet. Ze wist, dat * een astraal monster haar lichaam vernietigde en dat wilde ze nu voorkomen. André vond deze ziekte afschrikwekkend! De vrouw —r als persoonlijheid — werd in haar lichaam verdrongen, want de demon was heer en meester in dit lichamelijke huis. De vrouw spande echter al haar krachten in om het monster uit haar te verwijderen, maar zij vocht tegen een grotere macht en zou straks bezwijken. Alleen dit gevecht, haar leed en smart, was haar razernij en dat zag en hoorde men op aarde, want in haar dagbewustzijn speelde zich deze ellende af.
267
Als zij eenmaal hierin gekomen was, moest men haar opsluiten. Ze was dan wild en woest als een boskat, doch door de astrale persoonlijkheid kwam zij in deze toestand.

Ze is dus toch nog van zichzelf bewust, dacht André, maar desondanks krankzinnig. In deze diepte van haar innerlijk denkt ze normaal, maar hier ver boven, daar waar de mensen leven en waar haar dagbewustzijn

is, abnormaal. Nu eerst begreep hij haar krankzinnigheid. Dit was
een heel andere toestand dan die, welke hij reeds had mogen leren
kennen. Deze vond hij wel de afschuwelijkste van alle toestanden, die
hij op aarde had beleefd. Juist door haar normale bewustzijn beleefde
deze vrouw de vreselijkste ellende. Een psychopaath wist van zichzelf
en zijn ellende eigenlijk niets af. Een psychopaath — begreep André —
kon deze ellende niet eens beleven en een godsdienstwaanzinnige evenmin.
Die zielen waren tè onbewust en tè ongevoelig voor deze graad.
Dit was hem thans volkomen duidelijk. Deze ellende was eigenlijk
niet eens te beleven en toch, deze vrouw en wellicht duizenden met
haar beleefden deze verschrikking. De astrale geest hield haar in zijn,
macht en was sterker dan de vrouw. Niets had zij tegen deze overweldigende
macht in te brengen en toch bleef zij tegen dit vreselijke
monster vechten.
André concentreerde zich thans op haar innerlijke leven. Hoe kon het
stoffelijke lichaam dit gevecht verwerken? Waren de menselijke krachten
hierop berekend? Ze zal natuurlijk vroeg of laat bezwijken, dacht
hij, haar lichaam zal verbrijzeld worden. Het zou uitteren! De vrouw
wilde terug tot het dagbewustzijn, maar de demon hield haar tegen.
Ze wilde zélf denken. Maar ze kon het monster niet overwinnen. Als
levend begraven leefde ze onder deze kracht. Ze was voor haar omgeving
een krankzinnige, maar in deze toestand scheelde haar niets
en voelde ze zich volkomen normaal. Een wonderbaarlijk probleem is
dit, voelde André.
Levend begraven en toch tot het eigen denken en voelen in staat. Ze
kon aan het aardse leven denken; in niets was zij onnatuurlijk, voelde
André aan.
Wat wist men hiervan op aarde af? Er was niet één onbewuste gedachte
in haar en toch verklaarde men haar voor krankzinnig. Dit was het
verschrikkelijkste van haar toestand, dat ze bewust haar leed en smart
beleefde. Door dit monster moest zij al die verschrikkingen aanvaarden.
Hoe kon een mens zo diep verongelukken.
De vrouw wilde zich weer bevrijden, maar was er niet toe in staat. En
dan te moeten weten, dacht André, dat zij in korte tijd beter kon
worden. Zijn hart brak; iets dergelijks had hij nog niet beleefd. Zijn
268
meester volgde hem, want nu André hieraan dacht, kreeg hij contact
met hem. Hij hoorde Alcar zeggen:
„Ik zal je nog dieper verbinden, André. En denk nu vooral niet, dat
dit de verschrikkelijkste toestand is, want zij bevindt zich eerst in de
vijfde graad van de krankzinnigheid. Wij kunnen dus nog dieper in
deze ziekte afdalen voordat wij de laagste graad betreden en de diepste
ellende hebben bereikt. Houd je nu rustig of anders moet ik je in je
eigen leven optrekken. Er is nog meer wat je moet beleven, André."
Van gevoel tot gevoel was hij met zijn meester één geweest. Alcar
sprak tot hem vanuit zijn eigen leven en bewustzijn. Op deze wijze
waren ook deze levens met elkaar verbonden, zag en voelde André.
Hij beleefde thans geestelijke wijsheid, deze vrouw daarentegen hartstocht
en astraal geweld. Ze werd door een vreselijk en dierlijk mens
verkracht. Nu begreep hij haar beter. Alles van haar leven was hem

duidelijk. Hij daalde nu dieper in haar af. Ach, wat moet ik nu beleven, dacht André. Waarin leef ik thans? Nog meer leed, nog meer ellende! Wat wil het monster van deze arme vrouw? Wat hij nu beleefde was niet te verwerken. In hem kwam diepe ontroering. Deze ellende was afgrijselijk. Mijn God, hoe is het mogelijk, hoe kunnen deze wetten door Uw kinderen worden beleefd? Hoe kunnen Uw kinderen zo verongelukken! Waarom toch? Wat betekende armoede op aarde in vergelijking met haar leed? Hij beleefde een machtig maar tevens monsterachtig proces. Het was zo dierlijk gemeen, zo beestachtig wat hij waarnam, dat een dier hiertoe niet eens in staat zou zijn, ook al behoorde het tot de laagste soort. De demon wilde het lichaam geheel in bezit nemen, maar de vrouw verzette zich ertegen.
Dit was nu haar gevecht op leven en dood. Hierdoor schreeuwde ze en riep om hulp, maar werd toch niet begrepen. Men dacht, dat dit haar geestestoestand was. In werkelijkheid was het ook zo, maar toch was haar toestand weer heel anders. Haar hulpgeroep werd aanvaard als het hysterisch geschreeuw van een wilde kat. André begreep deze arme vrouw. Hierin leefde ze en moest goedvinden wat het astrale monster met haar deed. Hij begreep ook, dat een mens die deze hartstocht wilde, niet zo zou schreeuwen. Integendeel, die zou zich volkomen overgeven. Dit verschil was ontzettend groot, maar dit werd niet door haar verzorgers begrepen. Nu was haar roep om hulp angstig, afgrijselijk en geen mens kon hier iets voor haar doen.
Dit was haar strijd. De vrouw voelde bewust wat het onmenselijke astrale dier van haar wilde. Hiertegen verzette ze zich met al de krachten, die in haar waren. De demon wilde haar lichaam verkrachten en haar voor zijn hartstocht gebruiken. Kon het dier dit bereiken, zag

André, dan werd de vrouw gemarteld totdat ze zou bezwijken. Maar zij walgde van dit proces en van de hunkering van het astrale dierlijke wezen. Ze wilde er niet van weten; ze wilde zichzelf bevrijden van deze astrale en stoffelijke pest. Hiertegen vocht zij op leven en dood. In haar waren gevoelens ontwaakt, die aan een ander, hoger leven wilden beginnen. Maar ook hiervan begrepen haar doktoren niets! De demon slingerde haar telkens weer in deze ellende terug en zo ontstond dit ongelijke gevecht.
André voelde zich onwel worden door alles wat hij in dit korte ogenblik had waargenomen en door hetgeen hij te verwerken had gekregen.
Nu trok zijn meester hem in het eigen dagbewustzijn terug. Het duurde echter geruime tijd voordat André een woord kon spreken en weer zichzelf was. Alcar vroeg:
„Ben je weer hersteld, André?”
„Ja, Alcar, hoe is hetgeen ik nu heb beleefd mogelijk! Moet deze ellende doorgaan? Is hier niets aan te doen? Weet men in haar omgeving, de mensen die haar verzorgen, haar dokters, wat dit alles te betekenen heeft?”
„De dokter en de geleerde kent haar toestand niet, André. Voor hem is deze vrouw een hysterica, een hartstochtelijke ziel, en men denkt dus alleen een hysterische vrouw voor zich te zien. Voor haar omgeving is zij volkomen krankzinnig, want ook van deze bewuste krankzinnigen

kent men geen enkele gedachte! Men kent deze wetten niet en de geleerden op aarde moeten er nog voor ontwaken. Ze is krankzinnig geworden door haar sexuele driften, doch van haar toestand begrijpt men niets! De geleerden kunnen dan ook niets voor haar doen, maar wij zouden haar hebben kunnen helpen en genezen!
Deze ziekten zijn door de geleerden nog niet te peilen, André. De geleerde loopt zich tegen het leven na de dood te pletter. Hij durft de sprong over de kist niet te wagen. Deed hij dit wel, dan zou hij meteen in het eeuwige nü kijken.

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 2:48 AM (1 hour ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

De bewuste astrale persoonlijkheid bestaat voor hem niet; dood is dood, maar wat dan? Voel je, André, hoe diep haar leven is? Hoe waarachtig haar toestand is? En heb je begrepen, dat deze vrouw als krankzinnige toch nog zichzelf is? Dat zij normaal denkt en voelt in haar toestand? Ze heeft het eigen bewustzijn niet verloren! Is dit geen ontzagwekkend wonder? De geleerde zou deze wijsheid met beide handen moeten aangrijpen, maar hij durft het niet. Ook al lijkt het in haar dagbewustzijn, dat zij haar verstand verloren heeft, de ziel en de persoonlijkheid is niet uit te roeien. Dat kan noch de astrale noch de stoffelijke mens bewerkstelligen! Maar wat dan? Laat men antwoord op al deze ingewikkelde vragen geven en deze
270

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 2:57 AM (1 hour ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

bovennatuurlijke problemen ontleden! Wij zijn gereed en zullen deze wetten verklaren.
Ik heb je haar wereld laten beleven of je zou niets van dit leven hebben begrepen., noch gevoeld. Nu kun je mij echter in alles volgen. Je had het anders niet kunnen aanvaarden. Maar je ziet het, zó is haar toestand

en niet anders! Ik zal je nu het een en ander van haar leven
en haar levensgraad vertellen.
De geleerden hebben dus enigszins gelijk, wanneer ze zeggen, dat deze
vrouw door sexuele driften in deze toestand is gekomen. Volgens hen
is het haar eigen schuld en ook daar hebben ze gelijk in. Het is de oorzaak
van al haar ellende, maar toch ligt alles weer anders. Er is veel
en veel meer dat betekenis heeft, maar waarvan de geleerde niets weet.
De vrouw heeft sexuele verlangens gehad, want door haar verlangen
is ze hierin gekomen of ze had niet voor deze ziekte opengestaan. Er
is géén mogelijkheid om krankzinnig te worden, wanneer de hartstocht
het leven niet daartoe dwingt. De hartstochtelijke liefde is het, waardoor
al deze mensen te gronde worden gericht. Deze liefde voert de persoonlijkheid
in die onmenselijke richting. Doordat de sensitieve, mediamieke
gevoelens op de voorgrond treden, kan de mens vanuit dit leven
overvallen worden.
De vrouw had het verlangen om deze liefde te beleven, André, precies
als die andere vrouw die wij hebben geholpen' maar deze toestand is
ingewikkelder. Deze vrouw is weer gevoeliger, want door deze gevoeligheid
is de krankzinnigheid, deze graad waarin zij nu leeft, ontstaan.
Toen de stoffelijke wereld in haar ontwaakte, kreeg zij een sterk verlangen
naar liefde. Zij kende zichzelf niet en dacht het zélf te willen,
maar toen werd zij reeds van deze zijde gevolgd. Vanuit deze wereld
kwam de hartstocht van een demon in haar, van wie zij geen ogenblik
kon voelen, dat hij haar leven zou verkrachten, want dat te voelen is
niet mogelijk. Ik bedoel het aanvoelen van de astrale persoonlijkheid,
André. Ze ging nu in handen van deze persoonlijkheid over, over in
het kwaad. Door haar gevoeligheid kwam deze verbinding tot stand.
Millioenen mensen, mannen en vrouwen, leven zich op aarde uit en
al die mensen beleven niets van deze wereld en zijn in alles zichzelf.
Heeft zich een geleerde dit al eens afgevraagd? Toch is het de waarheid,
André, massa’s mensen hebben er noch weet noch hinder van, omdat
ze er té ongevoelig voor zijn. Niet één van al deze millioenen mensen
die toch even hartstochtelijk zijn als deze vrouw, voelen iets van astrale
inwerking of van enige beïnvloeding. Ze zijn in hun hartstocht volkomen
zichzelf en doen wat zij zelf willen. Maar tal van mannen en
vrouwen Verongelukken door deze wereld en worden krankzinnig.
271
Dit moet je kunnen aanvoelen, André. Al die mensen moeten zich deze
gevoeligheid nog eigen maken en zijn thans dus nog niet te bereiken.

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 2:59 AM (1 hour ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

Ze zijn voor deze astrale wereld té grofstoffelijk én ze beleven hun eigen leven op volle honderd procent, wat tevens geldt voor de gehele levensgraad waarvan ook zij deel uitmaken. Ze zijn hiervoor té dierlijk afgestemd en zijn dus niet krankzinnig te maken.”
„Waarom niet, Alcar?”
„Omdat al die mensen zich eerst nog het stoffelijke bewustzijn eigen moeten maken. Dat zijn de graden waarover ik zoeven heb gesproken. Immers, kan een dier krankzinnig worden? Maar dit zijn mensen, zul je zeggen. En toch, deze mensen beleven een dierlijke graad als mens. Hun afstemming raakt het leven van het dier, doch het dier zou zelfs in een dergelijke sexuele toestand niet eens kunnen leven. Hierdoor zijn deze mensen nu niet te bereiken en ze moeten dus voor een hogere graad, de grofstoffelijke of stoffelijke nog ontwaken. Die gevoeligheid moeten die mensen zich dus nog eigen maken.
Wil de mens naar het geestelijke leven, zoekt hij God en kent hij het leven van Christus — de dierlijke graden vragen niet om Christus, noch om God — dan laat de persoonlijkheid die hartstochtelijke graden los en treedt die hogere graden binnen.

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 3:04 AM (1 hour ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

Tegelijk komt nu de persoonlijkheid met de wetten van leven en dood in verbinding. Toch leeft hij nog op aarde, maar maakt zich nu het mediamieke gevoel eigen. Hierdoor, André — je voelt dit zeker — komt het menselijke wezen als man en vrouw van de stoffelijke wetten vrij, maar staat nu voor de astrale wetten open. Deze gevoeligheid is het, waardoor onze wereld verbinding krijgt met de aarde, met het aardse leven. Ik vertelde je immers reeds, dat de mens vanuit de krankzinnigheid naar het geestelijke licht, naar het astrale bewustzijn gaat. Dit beleeft nu ieder wezen die deze gevoeligheid heeft gekregen, maar er nog geen begrip van heeft wat geestelijke liefde eigenlijk is. Thans kan dat leven vanuit de duistere astrale wereld worden aangevallen en daarop volgt de krankzinnigheid. De andere, lagere graden zijn niet op te trekken.
Wanneer je dit voelt, dan moet het je duidelijk zijn, André, dat niet één mens hieraan ontkomen kan. De les en de wetten van God moeten worden beleefd. Dit zijn de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke en geestelijke levensgraden voor de stoffelijke mens, die in ons bewuste leven echter alléén geestelijk zijn. De mens moet door al deze levensgraden

heen, wil hij de geestelijke graad binnentreden. Maar voordat de geestelijke of de stoffelijke graad bereikt wordt, bezwijken millioenen levens en die zijn dan min of meer bezeten.

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com>

3:09 AM (1 hour ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

Dat is de geestelijke
sensitiviteit, die de oorzaak vormt dat deze vrouw aangevallen is en
272
die voor haar ellende, leed en smart betekent! De andere graden moeten dus voor deze vreselijke krankzinnigheid nog ontwaken. Maar ook zij, al deze millioenen wezens die er nu nog onder leven, zullen eens bezwijken; géén gedachte wordt hun geschonken.
Door haar eigen verlangen trok zij dus de astrale persoonlijkheid aan. Ze beleefde de hartstocht, onderging die, maar de demon vond dit niet voldoende en wilde meer beleven. De vrouw merkte dit niet, voelde het echter wel, maar dacht: dat ben ik zelf. Toch stond zij onder invloed, want men beleefde door haar de stoffelijke hartstochtelijke liefde.
Toen zij zich aan het scheppende wezen, aan de man overgaf, wilde ze steeds meer. Was zij toen nog zichzelf? Thans had zij zichzelf ten opzichte van de hartstocht het halt moeten toeroepen, doch daartoe kwam zij niet. De vrouw zoog deze liefde in zich op, maar wist niet, dat nog iemand met haar deze liefde onderging.”
„Is dat dan niet aan te voelen, Alcar?”
„Neen. Alléén de hogere bewustwording kan ons te hulp komen en die bewustzijnsgraad voor het hogere leven moest ook in haar nog ontwaken. Dat wil dus zeggen, het gevoel dat zegt — tot hier en niet verder! Ik wil mens blijven! Ik ben geen dier, maar een mens! En die liefde werd haar nu opgedrongen. Langzaam maar zeker groef zij haar eigen graf door de lichamelijke liefde. Ze wilde steeds meer beleven en dacht er niet aan zichzelf af te vragen, hoe ver ze eigenlijk ging. Soms waren die gevoelens in haar bewust, maar dan verwierp zij deze en dacht er niet meer aan. Maar op dat ogenblik sprak haar betere ik. Haar eigen ik wilde die liefde niet, maar de demon wilde verder, wilde steeds meer beleven. Haar liefde werd niet bovennatuurlijk, maar onnatuurlijk, dierlijk. Ze daalde weer af in haar vorige, dierlijke stadium, maar leefde in de gevoelige stoffelijke graad voor deze wereld en stond dus volkomen voor de duistere sferen open. Maar haar hel is slechts een schemerlamp. De diepere graden van de hellen zijn ook voor haar leven gesloten, want voor een moord staat zij niet open. Ze wil alleen liefhebben en een liefhebbend mens is nog lang

geen duivel. Maar deze stuwing voerde haar op in de liefde waardoor
zij haar evenwichtsgrens overschreed en in haar eigen leven terugzonk.
Het is dus de astrale stuwing die haar in deze ellende bracht. Deze
voert ons tot een stadium, waarin wij plotseling beseffen, dat ons innerlijk
leven zoek is of verstoord wordt en dan is de bezetenheid in
aantocht en de krankzinnigheid realiteit geworden. Dan is het te laat!”
„Voordien kan men dit niet voelen, Alcar?”
„Neen, André, want men denkt zélf te beleven. Wie zal in een dergelijke
toestand kunnen beseffen en willen aanvoelen, dat een andere
273

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 3:17 AM (1 hour ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick

persoonlijkheid in hem leeft? Dat is niet mogelijk, omdat de geestelijke
graad, zoals jij die bezit, — waardoor je mij voelt en ziet — nog niet
aanwezig is. Toch krijgt de mens door dit gevoel contact met onze
wereld en jij denkt, dat het monster haar controle is. Zo intens luistert
dit gevoel ten opzichte van onze wereld dat de ziel als persoonlijkheid
in het stoffelijke lichaam hierdoor aangevallen wordt, waarna de bezetenheid
volgt.”
„En de man — de „ziel” — die wij hebben mogen helpen, Alcar?
Kon die dan niet bezeten worden? Ook hij voelde immers de astrale
wezens?”
„Onze „ziel” stond voor de drempel van deze krankzinnige graad én
was daarenboven meer bewust dan deze vrouw. Deze vrouw overschreed
de drempel van deze graad en betrad met de demon deze onbekende
woning. Als zij eenmaal binnen zijn, slaat de deur van deze
zielewoning dicht. Nu kan zij de woning niet meer openen, want het
„slot” zit van buiten en van buiten af moet deze woning weer geopend
worden, wat alleen door onze wereld mogelijk is. Deze vrouw beleeft
de krankzinnigheid, maar de „ziel” beleefde alléén dat hij aangevallen
werd, dus de astrale stoornissen. Voel je dit, dan kun je dit alles begrijpen
en leer je deze machtige wetten van God kennen.
De „ziel” kon zich hierdoor beschermen. Deze vrouw evenwel bezat
geen eigen bescherming, doordat ze ook dat bewustzijn miste. Haar
gehele persoonlijkheid loste op en ze verloor haar dagbewuste ik. Dat
van de „ziel” bleef in tact; hij bleef volkomen zichzelf. Deze vrouw
loste in de astrale persoonlijkheid op. De „ziel” — ik heb je dit aangetoond
— leefde gesplitst. De ene helft verlangde naar liefde en werd
overwonnen, de andere helft daarentegen bood weerstand en voorkwam

de algehele instorting. De „ziel” leefde in deze toestand en onderging bewust al zijn narigheden, deze vrouw daalt ervoor af en is nu in haar onderbewustzijn bewust, maar in haar dagbewust leven krankzinnig, bezeten.

Tijdens dit eenzijn van deze vrouw versterkte het monster de hartstocht, die ze dus als persoonlijkheid — voor haar gevoelsleven — onderging. Ze gaf zichzelf aan de man, maar in haar leefde dit monster. Noch de man noch de vrouw begrepen dat en konden er ook iets van begrijpen, want ze stonden voor deze wijsheid niet open, anders waren de mediamieke gaven naar voren getreden, doch die zijn in onze handen. Dat wij als bewusten op deze gevoelsgraden niet inwerken zal je thans wel duidelijk zijn, want wij zouden haar hierdoor bewust in het krankzinnigengesticht voeren, door ons voor haar te sterk geestelijk overwicht. Deze vrouw zou in dat geval krankzinnig zijn geworden door deze wijsheid,

274

zoals de godsdienstwaanzinnige mens, die zich volkomen in zijn godsdienst verliest.

Wat deze vrouw heeft kunnen voelen schonk haar de mogelijkheid om tot zichzelf te kunnen zeggen: ik ga te ver, ik wil te veel liefde. Ben ik hierin wel normaal? Ze had zich het rein geestelijk halt moeten toeroepen, maar dat kon ze nog niet. Ze was er niet toe in staat en gaf zichzelf aan de stoffelijke liefde over. Ze heeft natutulijk geweten, dat ze hartstochtelijk was, doch deze hartstocht was niet menselijk meer, maar dierlijk. Ze heeft dus de splitsing van persoonlijkheid niet kunnen beleven — zoals de „ziel” wel onderging. Ze moest daarvoor nog ontwaken; ze was nog niet zover. Ze stelde zich er niet voor open! Zij verlangde en bleef verlangen door dit monster.”

„Heeft ze in deze toestand kinderen ontvangen, Alcar?”

„Dat is vast te stellen André, maar ook dat had haar niet voor de krankzinnigheid kunnen behoeden, hoewel zij tijdens haar zwangerschap niet voor de krankzinnigheid zou hebben opengestaan.”

„Waarheen voert mij dit, Alcar?”

„Naar de cosmologie van de mens, André. Wij betreden hierdoor weer andere wetten, die cosmisch diep zijn en die met het stoffelijke en geestelijke leven te maken hebben. Daarenboven zijn deze wetten van invloed op het kind, op het leven dat aangetrokken wordt.”

„Wat gaat dat ver, Alcar.”

„Het voert ons tot in het oneindige, André. Iedere vraag die je mij stelt zou ik cosmisch kunnen beantwoorden en voert mij in het oneindige van God en in al deze astrale en stoffelijke wetten die wij mensen moeten beleven. Dit zijn de problemen voor de psycholoog, de para-psycholoog, de zenuwspecialist en voor de psychiater, waarmee deze geen raad weten. Daarom zei ik je bij het begin van deze reis: tracht je vragen zo te stellen, dat ze alleen problemen in kwestie raken of wij bewandelen een weg, die toch niet begrepen wordt. Bovendien ben ik met jou zover nog niet.”

„Heb ik thans een verkeerde vraag gesteld, Alcar?”

„Dat juist niet, André, integendeel, het verheugt mij, dat je steeds diepere vragen gaat stellen, want door jouw vragen komen wij tot het enige en eigenlijke stadium van iedere levensgraad. Maar je begrijpt

zeker dat, wanneer deze vrouw kinderen had gebaard, ze hierdoor in een geheel andere toestand was gekomen dan waarin zij nu verkeert en die zij beleven moet. Dat wil zeggen, dat ze dan vrij was gebleven van krankzinnigheid tijdens het éénzijn met haar kind. Zelfs zou het haar nog dieper hebben kunnen doen afdalen in een chaos van wetten, waarbij ze toch nog bewust zou zijn gebleven, omdat het kind haar tot het
275

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 3:18 AM (1 hour ago)

to persdienst, tulsi.gabbard, d.yesilgoz, loo, whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert

---

Virusvrij.www.avast.com

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 3:30 AM (48 minutes ago)

to persdienst, tulsi.gabbard, d.yesilgoz, loo, whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert

---

Virusvrij.www.avast.com

One attachment • Scanned by Gmail

Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> 4:09 AM (10 minutes ago)

to whistleblowers, Alex, lwctips@protonmail.com, Gerbert, Denise, rtrinterdep, info, redactie, kick, p

PROMPT TEMPEL.mkv

Virusvrij.www.avast.com

One attachment • Scanned by Gmail